

MÁRIA EMLÉKEI

Guti Tünde

MÁRIA EMLÉKEI…

Sudár női alak árnyéka vetődött a falra, amint nehéz kőkorsót cipelt be a házba. Lépteik halkán sercegtek a homokos ösvényen.

- Te vagy az, Mária? – érdeklődött egy kedves hang az előkészített zöldsárga tálcán mellől.

- Igen, én vagyok! Már itt is van a finom, friss forrásvíz! – mosolygott nagyot szusszanva, a sietségben kipirult arccal.

– Hova tegyem? – állt meg várakozva idősebb barátnője előtt, akinek rendszeresen segített.

Néhány másodpercnyi gondolkodás után a jobb sarokba mutatott Zsuzsánna, oda, ahol az ebédhez megtisztított halak sorakoztak egy lapos edényben. A szorgalmas Mária egy ügyes mozdulattal akarta a helyére állítani súlyos terhét, de hirtelen kilocsant a víz és nedves lett a ruhája. Hűvös borzongás járta át, és egy emléket kavart fel a gondolataiban…

Zsuzsánna megértően legyintett egyet, hogy sebj, ám Mária tétova tekintettel mesélni kezdett.

A lelkünkben tátongó, fájdalmas űr szomorú lepelként terült ránk, amikor Jézust a sírba fektették, és lepecsételték a katonákkal őriztetett, hatalmas sziklát. Minden reményünk szertefoszlott, és szinte megbénított a keserű csalódottság!

Mégis megbeszéltük, hogy odamegyünk harmadnap reggel, hogy bebalzsamozzuk a holttestet, így adva végtisztességet a Mesternek. De… legnagyobb megdöbbenésünkre a sírt üresen találtuk! (Zsuzsánna piszeálni sem tudott, feszülten figyelt minden szóra.)

Félelemmel vegyülő tanácsalanságunkban nem tudtuk, mitévők legyünk. Hirtelen megláttunk egy fénylő, fehér ruhás angyalt, aki látva rémületünket, szelíden bátorítva elmondta, hogy Jézus azért nincs ott, mert feltámadt! Majd elküldött, hogy vigyük el a jó hírt a tanítványoknak.

A meglepődés és a váratlan öröm szinte szárnyakat adott! Futottunk és elhíreszteltük mindenhol:

- A názáreti Jézus él! Feltámadt!

A dühös farizeusok megfenyegettek a piacon, a jómodú írástudók pedig hideg vizet zúdítottak ránk, miközben ezt rikácsolták:

- Hallgassatok már! Mit hordotok itt össze mindenfélét?! Hogy támadt volna fel?! Majd ettől kijózanodtok! – s nagyot loccsant korsóikból a víz.

- Kértek még? – nevettek kárörvendően.

S bár nagy levegőt vettünk, még bosszankodni sem tudtunk, mert a boldogság, hogy az Úr feltámadt, majd szétvetette a lelkünket! A selymes fű lágyan hajolt meg lépteink alatt, és a tavaszi nap fénye szikrázott felettünk. Még most is kalapál a szívem, ha rá gondolok…

- Igen, üres a sír! – Szemében könny csillant meg, és messzire nézett, át a fodros felhőkön túlra…

- Most Istennél van a mennyben, de visszajön értünk! – Tágra nyílt szemekkel fordult barátnője felé és megfogta a kezét.

- Megígérte! Visszajön! – mosolygott vissza Zsuzsánna, és húsvéti ujjongás töltötte be a házat. A napsugarak cirógatták a háztetőt, és az asszonyok lelkesen, boldog énekszóval fogtak hozzá az étel elkészítéséhez.

Már alig várták, hogy beesteledjen, és találkozhassanak az imádságra összeseregltő kis gyülekezettel.

2010. márc. 5.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu